

Nutno tedy, vzhledem k ustanovení § 127 nesp. pat. s dalším projednáním pozůstalosti, k němuž, jak již řečeno, náleží též spolehlivé vyšetření stavu passiv pomocí konvokace věřitelů, sečkat až do vyřízení sporu mezi dědici, aniž třeba jest z úřední moci opatrovníka pozůstalosti zřizovati. Byla proto tato část usnesení v odpor vzatého, nařizující pokračování v likvidaci pohledávek s opatrovníkem pozůstalosti, zrušena.

Čís. 313.

Od času a po dobu, co nájemce užívá bytu proto, že byl mu obcí (společným bytovým úřadem) přikázán, nelze proti němu povolit exekuci vyklizením bytu na základě dřívějšího exekučního titulu, dotýkajícího se původní smlouvy nájemní.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1919, R I 442/19.)

Návrh majitele domu, by povolena mu byla proti nájemci dle právoplatného rozsudku ze dne 15. září 1919 exekuce nuceným vyklizením bytu, byl pr v o u s t o l i c í zamítnut. D ů v o d y: Jak z návrhu exekučního a z výměry městského úřadu v K. ze dne 29. září 1919 patrno, byl na základě zmocnění, uděleného zemskou správou politickou v Praze ze dne 23. dubna 1919 čís. 19 z. z., bytov. komisí města K. dne 28. září 1919 dle § 6 nařízení vlády republiky Československé ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. z. a n. zabrán vymáhajícímu věřiteli byt, jehož vyklizení se navrhuje, a přidělen exekutovi. Dle § 7 cit. nařízení zabráním bytu pozbývá majitel domu práva, by volně nakládal se zabraným bytem. Tomuto zabráním bytu musí ustoupiti soukromoprávní nároky, jak patrno z § 7 téhož nařízení ohledně nájemních smluv. Vzhledem k tomu majitel domu není více oprávněn, činiti návrh na vyklizení bytu, to tím méně, když, jak patrno ze žádosti, byl přidělen byt exekutovi. Dle § 3 ex. ř. povolení exekuce může státi se jen k návrhu strany, k návrhu oprávněné, a touto není více vymáhající věřitel z důvodů právě uvedených. Dle žádosti sice výměr městského úřadu, týkající se zabráním bytu, není v právní moci a dle § 24 nař. vl. ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. z. a n., je-li podán odpor, má též odkladný účinek, než dle náhledu soudu účinek ten se vztahuje sice na převzetí a eventuálně vyklizení bytu dle § 8 cit. nařízení a vůbec na následky zabráním, nikoli však na pozbytí volné dispozice se zabraným bytem, které majitel domu, jak patrno z § 7 cit. nař., pozbývá již samotným zabráním, aniž by bylo nutno vyčkatí právní moci dotyčného výměru, neboť by jinak majitel domu mohl snadno účel zabráním bytu zmařiti, jak by právě v tomto případě státi se mohlo. Zdali pak městský úřad byt dlužníku přidělil právem či neprávem, nepřísluší posuzovati soudu, nýbrž nadřízenému úřadu politickému. R e k u r s n í s o u d povolil navrhovanou exekuci. D ů v o d y: První soudce, vydávaje v odpor brané usnesení, přehlédl úplně dvě okolnosti, především, že podle vlád. nař. ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. z. a n. k provádění zabírání bytů oprávněny jsou na základě zvláštního zmocnění, jim zemským politickým úřadem uděleného (čl. I.) pouze o b c e, pokud se týče společné bytové úřady,

nikoli však nějaké bytové komise. Ze spisů vychází pouze na jevo, že »bytová komise« byt, o který jde, zabrala a exekutovi přidělila. Že by však obec byla byt nějakým svým rozhodnutím (§ 8 cit. nař.) zabrala, prokázáno není a podle spisů se také nestalo. Proto ono usnesení »bytové komise«, jež zákonného základu nemá, ani pro strany ani pro soud směrodatným býti nemůže a nemůže mítí také právních účinků, jaké řádnému zabrání bytů obcí propůjčuje § 7 cit. nař. I kdyby však mohlo usnesení bytové komise pokládáno býti za rozhodnutí obce, nebylo v den podání exekučního návrhu t. j. dne 2. října t. r. — a jedině tento den jest pro vyřízení jeho rozhodným — ještě v právní moci, neboť vymáhajícímu věřiteli doručeno bylo podle dodacího listu 1. října t. r. a příslušel mu proti němu ve lhůtě třídní odpor k nadřízenému úřadu podle § 24 cit. nař., jenž má odkladný účinek. Že by tento odkladný účinek odporu vztahoval se jen na převzetí, pokud se týče vyklizení, jak první soud za to má, nikoli však na zabrání samo, jest výklad, pro který ani v doslovu ani v duchu cit. § žádné opory naléztí nelze a jenž jest v přímém odporu se základní zásadou vykládací, že nesmí býti rozeznáváno tam, kde zákon rozdílu žádného nečiní. První soud vyložil tedy ustanovení §§ 24 a 7 cit. nař. právně zcela mylně a rovněž nesprávně dovolává se pro svůj názor § 3. ex. ř., neboť, pokud není příslušným k tomu místem (obcí nebo společným bytovým úřadem) pokud se týče nadřízeným úřadem *p r á v o p l a t n ě* rozhodnuto o zabrání bytu, jest vymáhajícímu věřiteli podle rozsudku právní moci nabyvšího, jako platného exekučního titulu (§ 1 čís. 1 ex. ř.) přiznati nárok na vynucení závazku, tímto rozsudkem povinné straně uloženého a v dané jí lhůtě nesplněného.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvé stolice.

D ů v o d y:

Strana povinná neužívá nadále sporného bytu důvodem smlouvy nájemní, nýbrž proto, že byl jí dle nařízení o zabrání bytů obcemi ze dne 24. ledna 1919 čís. 38 sb. z. a n. bytovou komisí k užívání příkázán. Nejedná se tedy více o to, by povinná strana vyklidila byt jako jeho bývalý nájemník, proti němuž jest zde exekuční titul na vyklizení bytu, pokud bytu užívá důsledkem smlouvy nájemní, nyní ovšem již *p r á v o p l a t n ě* zrušené. Jde spíše o to, zda zabrání bytu bytovou komisí stalo se právem a zda vymáhající věřitel musí trpěti užívání bytu, opírající se o jeho zabrání bytovou komisí. Tato otázka nedotýká se však poměru strany povinné k vymáhajícímu věřiteli, nýbrž poměru tohoto k obci. Jen mezi vymáhajícím věřitelem jako majitelem a obcí jako zabíratelkou bytu lze vyřídití otázku, zda zabrání bytu stalo se orgánem obce, k tomu dle dotčeného nařízení povolaným, a šetříc dalších ustanovení tohoto nařízení, a zda právem či neprávem užívání bytu příkázáno straně povinné. Vždyť, jak řečeno, strana povinná nechce jen proto byt vykliditi, že byl jí bytovou komisí příkázán, a zabráním bytu dle zmíněného nařízení nezakládá se, vyjímaie případ § 13, odstavec čtvrtý nařízení, právní poměr mezi uživatelem bytu a jeho majitelem, nýbrž pouze a jedině mezi tímto a obcí. Rozhodnutí o řečených otázkách může se pak státi jen orgánem naznačeným v § 24 nařízení. Exekuční návrh, o který se zde jedná, se k tomu

vůbec nehodí. Jím bylo by lze pouze docílit, by strana povinná jako bývalý nájemce byt vyklidila. Strana povinná však užívání bytu o smlouvu nájemní více neopírá. Pouze v tom případě, kdyby strana povinná po zrušeném snad zabrání bytu chtěla by ho i nadále mocí bývalé smlouvy nájemní užívat, bylo by lze na základě právoplatné výpovědi vésti na ni exekuci na vyklizení. K tomu však dosud nedošlo.

Čís. 314.

Upraveno-li výživné nemanželského dítěte v nesporném řízení smírem s výhradou dalších nároků dítěte pro případ valného zlepšení otcových majetkových poměrů, není závady, by za podmínek § 2 čís. 7 nesp. říz. stala se nová úprava výživného zase v řízení nesporném.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1919. R I 444/19.)

Rekursní soud nedal místa rekursu otce nemanželského dítěte do usnesení poručenského soudu, jímž uloženo stěžovateli, platiti na dále zvýšené výživné, u v á ž i v toto: Stížnost otce dítěte není v žádném směru ospravedlněna. Výměra povinností, stěžovateli jako otcovi po zákonu náležejících, byla stanovena smírem, schváleným dle usnesení soudu poručenského ze dne 16. října 1914 s výslovnou výhradou dalších nároků dítěte pro případ valného zlepšení majetkových poměrů stěžovatelových a to tak, že tomuto náleží až do 17. března 1920 na výživu dítěte přispívati 30 K měsíčně. Stěžovatel míní, že nebyl poručenský soud oprávněn, smír ten měniti a výživné, jím ujednané, v řízení nesporném zvyšovati, protože se proti návrhu druhé strany ohradil s poukazem k tomu, že jeho majetkové poměry se valně nezlepšily, nýbrž naopak zhoršily, takže rozhodnutí závisí na sporné otázce, zda vůbec nastal případ, v němž lze dle smíru požadovati pro dítě zvýšení výživného; otázku tu dlužno prý teprve sporem řešiti a proto měl prý soud prvě stolice nárok na zvýšení výživného odkázati na pořad práva. Než tento názor stěžovatelův nemá opory v zákoně, nanejvýš v § 2 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z., ba ani v § 16 první dílčí novely k obč. zák. Neboť, hledíc k tomu, že bylo otcovství s jeho strany uznáno, měl soud poručenský dle tohoto § 16 novely zákonné povinnosti jeho v řízení nesporném z moci úřední vyměřiti. Žaloby poručnickovy bylo by zapotřebí jenom, kdyby rozhodnutí záviselo na vyšetření sporných skutečností, jež prostředky řízení nesporného zjistiti nelze; takovými okolnostmi nejsou však zajisté nynější majetkové poměry otcovy. tím méně třeba jest sporu k posouzení, zda jsou lepší než jeho poměry před smírem z roku 1914. Naopak stěžovatel sám přiznal, že od dubna t. r. jest zaměstnán za služné 12.000 K ročně, což na dotaz soudu jeho zaměstnavatelem bylo potvrzeno; jest tedy nynější příjem stěžovatelův beze sporu zcela bezpečně zjištěn.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Stížnosti nemanželského otce do srovnalých rozhodnutí nižších soudů bylo by se zřetelem k ustanovení § 16 cís. patentu ze dne 9. srpna 1854